

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, nar. X.
státní příslušnost Republika Uzbekistán
bytem X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2021, č. j. OAM-745/ZA-ZA04-VL13-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 16. 3. 2021 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, §14, § 14a a §14b

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že ačkoliv mu hrozí pronásledování především ze strany soukromé osoby, Uzbekistán nedisponuje účinným systémem ochrany, pro který by mohl řešit své problémy prostřednictvím policie v zemi původu. Takový postup by se mohl obrátit proti žalobci, který byl v prvotním konfliktu aktivnější a útočníka, který napadl jeho matku, pobodal.
3. Žalovaný neprojevil dostatečný zájem o hodnocení faktické situace v Uzbekistánu, kdy navíc nevychází z objektivních zdrojů, nýbrž čerpá z vlastní úvahy, pokud se opírá o dokument nazvaný Informace OAMP. Žalobce pokládá za nepřijatelné, aby podkladem pro vydání rozhodnutí byl důkaz z dílny samotného správního orgánu. Žalobce je toho názoru, že správní orgán má nashromáždit relevantní důkazní materiál, a ten pak spravedlivě zhodnotí a přijme z toho vyplývající rozhodnutí. Nelze však postupovat tak, že sám správní orgán, tj. MV ČR OAMP, zpracuje podklad – „Informace OAMP“, podle kterého pak rozhoduje, neboť tak fakticky dochází ke stavu, kdy správní orgán nevychází z objektivních a nezávislých podkladů, nýbrž ze svých vlastních úvah a ze svých vlastních názorů. Skutečnost, že podkladem pro vydání rozhodnutí je dokument vytvořený tímž správním orgánem, svědčí o neobjektivitě při posouzení situace žalobce, když již v době před vydáním rozhodnutí, tj. před možností vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, byl žalobci ze strany žalovaného sdělen názor na situaci v jeho domovském státě.
4. Žalobce je toho názoru, že se nemůže dovolat ochrany v domovském státě, a to v souvislosti s nebezpečím hrozícím ze strany osoby, se kterou měl konflikt, aniž by sám sebe nevystavil postihu, nicméně žalovaný se touto otázkou nijak nezabýval a podanou žádost zamítl, aniž by naplnil požadavky § 3 správního řádu, tj. aniž by zjistil skutečný stav věci.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu.
6. Důvodem odchodu žalobce z vlasti byla obava z návratu domů, protože se bojí pomsty ze strany muže, kterého žalobce poranil při potyčce na trhu, když chtěl chránit svou matku. Žalovaný uvedl, že při posuzování případu žadatele o azyl musí vycházet ze zásady individuálního posuzování jednotlivých žádostí. Ve svých úvahách je tak omezen samotnými sděleními žadatele o azyl a až následně může tato sdělení hodnotit na podkladu informací o zemi původu.
7. Jako podklad k rozhodnutí žalovaný využil širokou škálu informací o zemi původu, o politické a bezpečnostní situaci v zemi a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Žalobce byl s těmito informacemi seznámen dne 9. 2. 2021. Uvedl k nim, že důvody, pro které žádá o azyl, nemají politický charakter, ale žádá proto, že je jeho život v ohrožení. Žalobce nechtěl navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí. Dle názoru žalovaného jsou informace, které žalovaný použil k posouzení azylového příběhu žalobce, dostatečně aktuální, objektivní, z dohledatelných zdrojů a zahrnují celé

spektrum tvrzeného příběhu. Nynější, svou podstatou značně obecné námitky vůči podkladům i samotnému rozhodnutí, nejsou způsobilé zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí a v popsaném kontextu vyznívají účelově.

8. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce ohledně nepřijatelnosti Informace OAMP Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 22. 5. 2020, tato zpráva je vypracována na základě podkladů mezinárodních organizací a je plně v souladu s metodikou pro vypracovávání podkladů pro rozhodnutí, navíc je ve zprávě citováno, které informace sloužily jako podklad pro jeho zpracování. Žádost žalobce zároveň nebyla posuzována pouze a jediné na základě této zprávy.
9. V řízení ve věci mezinárodní ochrany je důkazní břemeno rozděleno mezi žalobce i žalovaného. Žalobce má břemeno tvrzení, žalovaný činí zjištění k žalobcem tvrzeným skutečnostem, není jeho úkolem žalobci cokoli podsouvat nebo činit zjištění ke skutečnostem, které žalobce netvrdí. Žalobce nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby za dobu pobytu v zemi původu před příjezdem do ČR zapříčiněnou důvody stanovenými zákonem o azylu, a ani žádné problémy, které by měl s uzbeckými státními orgány či bezpečnostními složkami během svého života v zemi původu.
10. Za hlavní motiv své žádosti žalobce označil obavu z návratu domů, protože se bojí pomsty ze strany muže, kterého poranil při potyčce na trhu. Jednání tohoto muže nelze vyhodnotit jako pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalobce se na nikoho neobrátil s žádostí o pomoc v souvislosti se svými potížemi. Omezil se na konstatování, že situaci neřešil, a na policii se obrátit nemohl, protože situaci zavinil. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44, který se týká dostupnosti vnitrostátní ochrany před pronásledováním ze strany soukromých osob. Dle žalovaného mohou státní orgány seznat, že postup žalobce byl nepřiměřený, a může se tudíž kontaktování státních orgánů obrátit v jeho neprospěch. Mezinárodní ochrana však neslouží pro ochranu osob, které páchají trestnou činnost a snaží se vyhnout trestu za své jednání. Žalobce uvedl, že muž, kterého pobodal, nekontaktoval jeho rodinu a jeho rodina neměla kvůli žalobci žádné problémy.
11. Žalovaný považuje žádost žalobce za účelovou, neboť ten ji podal ve snaze legalizovat si tímto podáním svůj pobyt v ČR. O mezinárodní ochranu požádal jen proto, že pro jeho neoprávněný pobyt mu bylo orgány policie ČR uloženo správní vyhoštění a byl mu vydán výjezdní příkaz, na jehož základě měl z území ČR vycestovat.
12. Mezinárodní ochranu formou azylu lze poskytnout pouze v případě, kdy žadatel vyčerpal všechny dostupné prostředky ochrany, které mu k ochraně jeho práv nabízí právní řád Uzbekistánu. Dle názoru žalovaného žalobce pouze domýšlí krajní scénáře v případě jeho návratu do země původu a snaží se žalovanému i soudu podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoli reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem.

IV. Obsah správního spisu

13. Žalobce požádal dne 26. 10. 2020 o udělení mezinárodní ochrany. V době podání žádosti měl podanou žalobu proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, vydaném dne 25. 2. 2020.

14. Dne 5. 11. 2020 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Jako důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je jeho život v ohrožení. Jeho matka prodává na tržišti, žalobce ji chtěl ochránit před opilý kupujícím. Žalobce kupujícímu poranil nožem nohu a ten se mu chce nyní pomstít. Žalobce v rámci pohovoru uvedl, že incident na tržišti se stal v květnu nebo červnu 2019. Útočník jeho matce ústně sdělil, že jí zabije syna, jestli jej najde. Žalobce po incidentu utekl do hlavního města a domů se už nevrátil.
15. Součástí spisu je závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 25. 2. 2020, č. j. KRPA-66768-12/ČJ-2020-000022 k možnosti vycestování žalobce, které bylo jedním z podkladů rozhodnutí ve věci. Dle uvedeného závazného stanoviska žalobce při výslechu v rámci řízení o správním vyhoštění uvedl, že mu není známa žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožnil vycestování z ČR a že mu v Uzbekistánu nehrozí žádné nebezpečí nebo újma. Ministerstvo vnitra v rámci tohoto závazného stanoviska shledalo, že vycestování žalobce je možné.
16. Žalobce byl dne 9. 2. 2021 seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. K Informaci norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) – Uzbekistán: Změny v oblasti lidských práv, ze dne 20. 12. 2019 uvedl, že se mu nezdá, že tato zpráva uvádí starého i nového prezidenta. Žalobce zároveň uvedl, že zemřela jeho matka, která jediná znala důvod, pro který utekl z vlasti.
17. Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu. Žalovaný neshledal, že by obavy žalobce z pomsty muže, kterého zranil, mohly být důvodem pro udělení azylu, neboť jednání muže by nebylo vedeno z azylově relevantního důvodu (rasa, pohlaví, náboženství, národnost zastávání určitých politických názorů, příslušnost k určité sociální skupině) a zároveň se jedná o hrozbu ze strany soukromé osoby. Žalobce nevyužil žádnou z forem právní ochrany dostupné v zemi jeho původu. Žalobce měl a může využít mechanismů, které mu právní řád jeho vlasti poskytuje k ochraně jeho osoby. Žalovaný shledal podání žádosti o mezinárodní ochranu za zjevně účelové, žalobce žádost podal až poté, co mu bylo pro jeho neoprávněný pobyt uloženo správní vyhoštění a byl mu vydán výjezdní příkaz, na jehož základě měl z území ČR vycestovat. Žalovaný nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu žalobci podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by žalobci hrozila vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, neboť uzbecký právní systém neumožňuje uložit trest smrti. Žalovaný neshledal, že by žalobci hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení. Konstatoval, že doplňkovou ochranu lze udělit pouze v případě, že žadateli takové jednání reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žalobce neměl během svého pobytu v Uzbekistánu žádné problémy s uzbeckými státními orgány či bezpečnostními složkami. Žalovaný se dále zabýval obecnými pravidly pro vycestování občanů Uzbekistánu a jejich návratu do vlasti. Dle uvedené zprávy mají občané Uzbekistánu právo návratu i po vypršení platnosti výjezdního štítku. Tento návrat nezakládá trestný čin. Uzbekistán sleduje svoje občany vracující se ze zahraničí, legislativa však žádná omezení ani sankce nepředpokládá. Žalovaný neshledal, že by žalobci hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť na území Uzbekistánu

neprobíhá ozbrojený konflikt. Žalovaný zároveň neshledal, že by vycestování žalobce do Uzbekistánu představovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci souhlasili (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podle § 2 odst. 6 druhé věty zákona o azylu *„[p]řívodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“*.
20. Žalobce zejména namítal, že mu sice hrozí pronásledování ze strany soukromé osoby, Uzbekistán však nedisponuje účinným systémem ochrany, pro který by mohl řešit své problémy prostřednictvím policie v zemi původu, je zapotřebí důkladně posuzovat otázku dodržování lidských práv v domovském státě.
21. Soud zde odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2020, č. j. 7 Azs 85/2020-19, kdy soud posuzoval případ obdobný, obavy státního příslušníka Uzbekistánu ze strany soukromých osob a posouzení možnosti domoci se vnitrostátní ochrany. Nejvyšší správní soud v tomto usnesení poukázal na svou přechozí judikaturu. V rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. [3 Azs 22/2004-48](#) dospěl k závěru, který formuloval v právní větě, že *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vybrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* V právní větě rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. [4 Azs 129/2005-54](#), je uvedeno, že *„Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“* Z další judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že *„Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“* (rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44). V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. [6 Azs 479/2004-41](#), podle kterého pro to, *„aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“* Jestliže stěžovatel vyjádřil obecnou nedůvěru v justiční systém v zemi jeho původu, k tomu Nejvyšší správní soud připomněl, že podle konstantní judikatury pouhou nedůvěru

občana ve státní instituce ve vlasti nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. [5 Azs 7/2004-37](#), a ze dne 21. 11. 2003, č. j. [7 Azs 13/2003-40](#)). Otázkou hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob se Nejvyšší správní soud zabýval podrobně např. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. [3 Azs 48/2008-57](#), v němž dospěl k závěru, že soukromé osoby mohou být původci jak pronásledování ([§ 12 zákona o azylu](#)), tak vážné újmy ([§ 14a zákona o azylu](#)); obdobně též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. [5 Azs 66/2008-70](#), ze dne 31. 10. 2008, č. j. [5 Azs 50/2008-62](#), ze dne 27. 10. 2011, č. j. [6 Azs 22/2011-108](#), ze dne 18. 12. 2008, č. j. [1 Azs 86/2008-101](#), ze dne 28. 7. 2009, č. j. [5 Azs 40/2009-74](#). K samotnému pojmu „reálné nebezpečí“ a důkaznímu standardu se Nejvyšší správní soud vyslovil podrobně v rozsudcích ze dne 21. 5. 2008, č. j. [2 Azs 48/2007-71](#), ze dne 26. 3. 2008, č. j. [2 Azs 71/2006-82](#), ze dne 30. 9. 2008, č. j. [5 Azs 66/2008-70](#). V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud připomněl, že to, že je původcem vážné újmy čistě nestátní subjekt, neznamená, že se žadatel o mezinárodní ochranu musí vždy obrátit na poskytovatele ochrany zakotvené v [čl. 7 odst. 1 Směrnice Rady 2004/83/ES](#) ze dne 29. 4. 2004. Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.

22. Žalobce uváděl, že má obavy z muže, který napadl jeho matku na tržišti, žalobce ho bodl do nohy. K tomuto aspektu žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že se žalobce ve vlasti ani nepokusil situaci jakkoliv řešit, neobrátil se na žádný orgán s žádostí o pomoc, místo toho vycestoval ze země. V tomto směru žalovaný shledal minimálně značné nadhodnocení obav žadatele. Soud konstatuje, že žalobce vypověděl, že žádné potíže ve vlasti se státními orgány, úřady, policií, armádou, soudy neměl, na policii se neobrátil, protože útočníka bodl do nohy. V rámci pohovoru neuvedl, že by státní orgány neměly být schopny mu ochranu poskytnout. Soud k tomuto uvádí, že pokud se žadatel na policii neobrátil pouze z důvodu obav z postižení svého potenciálně kriminálního jednání, není to relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce ani v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí neprojevil obavy, že by orgány v jeho vlasti mu ochranu nemohly poskytnout. Soud tak konstatuje, že žalobce v rámci správního řízení nedostupnost vnitrostátní ochrany netvrdil, ani v žalobě neuvádí žádný důvod, který by mu v tom snad mohl bránit. Nejde o případ ospravedlnitelných důvodů zmiňovaných v nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, kdy žadatel může nová tvrzení vznášet až v řízení před soudem. Soud tedy má za to, že žalobce měl a mohl tyto skutečnosti tvrdit již v rámci správního řízení, kdy by žalovaný na toto případně mohl reagovat obstaráním dalších zpráv o zemi původu. Na uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že obecně má Uzbekistán potíže s dodržováním lidských práv (když v odkazovaném případě sp. zn. 7 Azs 85/2020 byl žadatel taktéž z Uzbekistánu). Konečně ani v žalobě nejsou jakékoli konkrétní údaje, informace, či zprávy, které by vzbuzovaly pochybnost o závěru žalovaného, že žalobce měl a mohl učinit kroky k využití prostředků vnitrostátní ochrany.

23. V projednávané věci tak žalovaný správně uzavřel, že se žalobce měl obrátit na státní orgány v zemi původu s žádostí o pomoc, žalobce tak nemůže být úspěšný s žádostí o mezinárodní ochranu z důvodu obav před soukromou osobou (ať už z hlediska azylu či doplňkové ochrany).
24. Žalovaný konečně shledal i zjevnou účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu, když žalobce o ni požádal až po rozhodnutí o správním vyhoštění a vydání výjezdního příkazu. Soud doplňuje, že je mu z úřední činnosti známo, že žaloba proti správnímu vyhoštění byla zamítnuta rozsudkem ze dne 19. 10. 2020, č. j. 19 A 23/2020-18 (s právní mocí dne 19. 10. 2020). Z rozsudku je zjevné, že ani v žalobě žalobce zastoupený advokátem nenamítal skutečnosti nasvědčující jakýmkoli obavám žalobce z návratu do země původu. Též ze závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 25. 2. 2020 plyne, že žalobce v průběhu řízení o správním vyhoštění neuvedl, že v případě návratu mu hrozí nějaké nebezpečí či újma, naopak uvedl, že dobrovolně vycestuje. Žalobce nebyl v rámci pohovoru k těmto rozporům dotazován (neboť závazné stanovisko bylo vloženo do spisu až později), nicméně soud v tomto pochybení nespatřuje vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, když žalobce ani při seznámení se s podklady, ani v žalobě proti napadenému rozhodnutí k těmto skutečnostem nic neuvádí. Žalovaný též správně poukázal na časovou souslednost, když žalobce do ČR přicestoval dne 13. 7. 2019 (poté co pobýval nějakou dobu v Lotyšsku), o mezinárodní ochranu požádal 26. 10. 2020, tedy bezprostředně po zamítnutí jeho žaloby proti správnímu vyhoštění dne 19. 10. 2020.
25. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba požádat o azyl co nejdříve a vždy již v první zemi, v níž má žadatel reálnou příležitost tento status obdržet a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody, to znamená, že o azyl je nutné požádat neprodleně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V opačném případě, tedy při podání žádosti o azyl s výrazným časovým odstupem po vstupu na území státu, kde mu může být ochrana formou azylu udělena, lze předpokládat, že důvody podání žádosti se již nemusejí shodovat s důvody odchodu ze země původu, což může cizince z poskytnutí azylu dokonce zcela vyloučit. „[J]estliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě,“ uvedl například Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004-50.
26. Shora popsané okolnosti nasvědčují právě tomu, že žalobce své obavy účelově nadhodnotil, jak shledal žalovaný, a že tyto obavy ve skutečnosti nikterak palčivě nepociťoval.
27. Konečně žalobce namítal, že žalovaný pochybil při práci s podklady pro vydání rozhodnutí, neboť se opíral o dokument nazvaný Informace OAMP.
28. Podle § 23c zákona o azylu *podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště a d) výsledek vyšetření podle § 10 odst. 5.*

29. Tuto námitku soud důvodnou neshledal. Informace OAMP čerpá z různých zdrojů, které jsou v ní řádně citovány. Je jimi například Zpráva o stavu lidských práv Ministerstva zahraničních věcí USA, informace Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OSCE), výroční zpráva organizace Human Rights Watch a další. Nelze tedy žalobci přisvědčit, že by správní orgán vycházel z vlastních úvah a názorů místo objektivních a nezávislých podkladů. Může se stát, že se OAMP při vypracování informace zaměří na jeden určitý zdroj, informace OAMP založená do spisu žalobce tomu však nenasvědčuje. Naopak, vyplývá z ní, že žalovaný vycházel z různých zdrojů a informaci lze hodnotit jako důvěryhodnou a vyváženou. Žalobce přitom neuvádí, které skutečnosti uvedené v dané zprávě zpochybňuje, ani nepředkládá žádné zprávy, o které by chtěl dosavadně shromážděné podklady rozhodnutí doplnit.
30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. června 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

